

Natașa Alina Culea

Nopti la Monaco

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

*Visurile sunt ca femeile;
Vor să le urmărești, să le cucerești;
Și vor fi ale tale doar dacă ai fantezii legate de ele.*

BOOKZON.E

Numele ei la naștere era Nicoleta Dragomirescu. S-a mirat și maică-sa atunci când a văzut că e fată, singura, în rest, avea doar băieți. Era un copil mic, slab, învinețit la față și de culoarea salamului când urla după lapte cu toți cei doi plămâni. Era al treilea copil, iar maică-sa, Aurelia Dragomirescu, avea deja experiența creșterii unui copil, dar și nepăsarea și oboseala care vin după al doilea născut. Femeia lucrase la întreprinderea *Daciana*, și fusese singura persoană de sex feminin, de acolo, care știa să fasoneze metal și să folosească strungul așa cum folosea făcălețul la bucătărie, cu îndemânare și repeziciune. Din toată munca ei nu rămâneau seara decât niște țevi fasonate și o grămadă de arcuri mici de metal colorat, pe care le aducea acasă pentru copii. Șpanurile astea erau cam singurele lor jucării. Desigur, mai erau plăcintele din pământ, pe care cel mic le și mânca, frunzele duzilor, pe post de bilete de călătorie, atunci când se jucau de-a trenul și bețele și pietrele din gospodărie. Trezeau îndeletnicirile, ce-i drept, nu prea feminine ale Aureliei admirația bărbatului? Aș! Grigore avea alte treburi pe cap, deși nu capul prefera să și-l folosească,

ci brațele vânjoase de om muncitor, acele brațe care cunoscuseră și coasa, și toporul, și trupul ciolănos al nevestei lui. Din această cunoaștere au apărut și cei cinci copii, orându-iți unul după altul ca ouăle în cofraj.

Dacă era o familie fericită? În astfel de împrejurări, o asemenea întrebare nu este rostită niciodată, nici în gând, darămite în gura mare de față cu alții. Se poate spune că era pace bună în casă, da, asta se poate spune. Exceptând ziua în care lua Grigore salariul, desigur. Abia atunci venea el târziu acasă, ciupit de bani și băătură, uneori pe picioarele lui, alteori cărat pe jumătate de un alt coleg ceva mai treaz. Și-apoi să te ții! Aurelia-i făcea scandal monstru și trei ceasuri vorbea continuu, ea care abia scotea un cuvânt la muncă. Toate nemulțumirile strânse într-o viață de om curgeau către bărbatul pe jumătate leșinat, care o întreprușea din când în când, fie împăciuitor, fie mai cu chef de arțag, în funcție de circumstanțe. Dacă băuse țuică sau combinase băuturile, era mai pilit ca șpanurile nevesti-sii, iar dacă îi făcuse careva cinste cu bere, atunci era mai animat, mai vesel, mai îngăduitor. Auzea învinuirile femeii; ele îi intrau pe-o ureche și-i ieșeau pe cealaltă, fără a lăsa urme în sufletul lui candid de copil mare. Ba chiar îi dădea dreptate uneori:

– Lasă-mă, Aurelio... și-așa mă doare capul. Ai dreptate, dacă ai, ai... Am băut.

– Mi-am mâncat tot amarul cu tine! De ce dai banii pe băătură, ă?! Dacă nu eram eu, dormeai acum prin șanțuri și dădeai colțul lângă stăvilă ca Andronache! Nu ți-i rușine să vii ca un porc acasă?

... și dă-i, și dă-i...

Altfel, ziua era zi, noaptea tot noapte, ciorba era ciorbă și copiii creșteau mai mult singuri, ca niște mlădițe crude. Le gătea Aurelia, să te lingi pe buricele degetelor, numai tocane de ceapă cu mămăligă, sarmale cu dafin, la zi de sărbătoare, ciorbe de zarzavaturi și budinci, că asta învățase de la maică-sa și nici că-i trecuse prin cap să le diversifice. Când e viața grea, n-ai gânduri de-astea care mai mult te amețesc decât te-ajută în vreun fel.

Casa lor era din chirpici, iar dacă Doamne ferește venea un cutremur, putea să crape-n patru liniștită și să îi înmormânteze în ea pe toți, ca într-o piramidă – până la urmă cât să țină și paiele alea lipite cu apă, pământ și fecale de cal? Când ploua afară, ploua și-n casă. Astfel, se aducea o găleată de plastic în care apa se scurgea dintr-o crăpătură, care se ramifica pe tavanul văruiet grunjos, neuniform. Dacă ar fi fost puțin mai mare gaura din tavan, poate că ar fi putut face duș sub ea, ungându-se cu săpunul leșios făcut din grăsime de porc, chiar de către Aurelia.

Pic, pac, pic... Nicoleta privea fascinată în căldare.

– Ce stai ca o toantă? Du-te după ăla micu', nu vezi că iar a făcut pe el? o certa maică-sa ștergându-și transpirația de pe frunte.

Avea încă mâinile murdare de făină pân' la cot, făcuse niște plăcinte, și basmaua pusă strâmb pe cap. Din batic se ițeau afară șuvițe puțin cărunte.

Nicoleta se ducea; făcea treaba în silă. Cine s-ar oferi voluntar să schimbe un bebeluș de treaba proaspătă și aburindă din scutecele înfășurate-n jurul

lui? O fi bebelușul drăgălaș, dar ce face el nu prea este. Tutankamonul în miniatură o agasa pe fată, pentru că rămânea prea adesea în cârca ei. Fata pleca de lângă maică-sa murmurând: – *Parcă eu l-am făcut! De ce trebuie să am eu grija lui, domnule?*

– Mai taci din gură și tu!... admonesta ea mogâldeța căcăcioasă cu plămâni de tenor.

Cam așa funcționa agresivitatea verbală și fizică în casa familiei Dragomirescu. Dacă Aurelia o lovea pe Nicoleta, aceasta transmitea lovitura următorului membru al familiei, care era mai vulnerabil decât ea. Armonie și justiție. E drept, gălăgia era un lucru obișnuit în casa lor. Îți trebuiau nervi tari sau nepăsare multă pentru a-i face față.

Al patrulea băiețel, Dorin, tocmai prinsese drag de tâmplărie, trăgând de sertare și pocnindu-le la loc cu nepotolit entuziasm, luându-și pauză numai cât să mai roadă la o felie de pâine cu gem, din care se scurgea dulceața direct pe el și-apoi pe preșurile colorate fără niciun sens.

Nicoletei îi plăcea la școală; nu avea prea mare drag de învățatură, cât avea de liniștea din clasă și de învățătoare, o blondă cu păr înfocat de bigudiuri, văduvă și fără copii, care privea cu nostalgie către copiii altora. Frații ei mai mari, Ionuț și Florin erau deja adolescenți, dar nu mergeau împreună cu ea la școală, deoarece rar îi călcau cei doi pragul. Plecau de acasă cu rucsacul, însă se opreau să joace fotbal în curtea școlii. Făceau asta până seara, când reveneau acasă cu manualele neatinse. Aveau noroc, Aurelia nu obișnuia să se prezinte la ședințele școlare, pentru că

nu avea bani să plătească mereu fondul clasei, dar și pentru că se săturase să fie muștrată pentru isprăvile băieților. Rămăseseră de izbeliște și erau conștienți de asta, așa că nu conțineau cu absențele școlare și cu joaca pe maidan.

Nicoleta era fericită când ploua afară. Ropotele persistente umpleau toate gropile de pe strada unde locuiau, o nivelau și-o făceau să lucească a curat. Nicoleta sărea în toate surpăturile băltite, și mai ales în groapa mare din fața porții ei, în care apa-i ajungea până peste genunchi; stătea fericită în mijlocul ei, simțindu-se ca la mare, deși nu văzuse marea în viața ei. Mai exact, nu plecase nicăieri, niciodată, în afara comunei. Stropea în jur. Era fericită. Obiceiul ăsta al ei îi cauzase și dureri de picioare, drept urmare, avea un reumatism la început de drum, care se iscase parțial din cauza apei reci, parțial din cauza încălțăminte nepotrivite, mereu prea mică sau prea mare, purtată mai mult decât era cazul.

Mergea la școală cu aceeași încălțăminte sport până la glezne, chiar și iarna, niște teniși din plastic

crăpat, cu șnururi gri. Nu-i era frig, nu simțea gerul din cauza drumului destul de lung pe care-l avea de străbătut până la școala aflată în satul vecin. Sosea acolo înfierbântată, cu fața stacojie din cauza efortului și crivățului și cu o delicioasă nuanță de vișină coaptă în obraji.

Când fata se întorcea de la școală, trebuia să-i ducă mâncare lui Grigore la serviciu. Chiar și sâmbăta, deoarece taică-su stătea peste orele de program, ca să mai câștige un ban în plus. Acesta lucra la vreo trei kilometri distanță de casa care gema de copii și de hărmălaia lor. Aurelia îi umplea ochi un borcan cu ciorbă sau cu tocană, îl puneă într-o traistă și i-l dădea fetei care trebuia să transporte sarsanaua până la taică-su. Deși Nicoleta se bucura să plece din casă, cu orice prilej, o cam incomodau câinii din curtea întreprinderii. Îi dădeau bătăi serioase de cap, înfometăți și supărați fiind, erau determinați să nu lase puiul de om să intre în perimetrul pe care-l stăpâneau fără preget. Dacă era norocoasă, o vedea taică-su venind șontâc-șontâc pe poartă, cărând tașca după ea, și alunga el câinii; alteori sărea în ajutorul ei contabilă corpulentă care-și petrecea ziua într-o anexă lipită de hala principală, făcând devize și semnându-le cu importanță, de parcă semna tratate internaționale la Casa Albă.

Nicoleta spera în fiecare an că ai ei îi vor da bani să meargă în tabără. Deși asta nu se întâmplase niciodată, ea tot îi ruga an de an cu aceeași determinare, cu ochii licărind de speranță. Își pregătea discursul emoționant cu câteva zile înainte, având grijă să menționeze fiecare copil care mergea. Uneori părinții o refuzau mai blând,

după un *mai vedem noi până atunci*, alteleori cu un *știi bine că n-avem bani, ce ne tot frece la creieri?* Nicoleta renunța doar în ziua în care vedea copiii adunați în fața autobuzului, cu bagajele pregătite. Abia atunci știa că ea n-avea să plece cu ei în aventură. O durea de trei ori: prima dată că nu se va distra împreună cu ei, a doua oară că toți au aflat că ea n-avea o lețcaie și a treia oară că cei care plecau în tabără erau scutiți de orele de școală pentru o săptămână. Curat ghinion. Ca toți copiii, și Nicoleta credea în miracole până în ultimul moment, însă acestea întârziu să apară pentru ea. Ușile autobuzului se închideau pufăind, fără ezitare și fără ea. Rămânea în curtea școlii cu Mihaela și cu încă doi băieței, un țigănuș cârpit în fund și altul care ajungea mereu corigent – se poate spune că era fruntaș la corigență numai. Nicoleta urmărirea cu privirea autobuzul până ce acesta dispărea din raza ei vizuală. Realiza foarte bine situația ei neînfloritoare și neroditoare, și asta o stingherea în unele zile mai mult ca în altele. Își spunea că era cea mai nefericită fetiță de pe fața pământului sau chiar din univers.

Într-o zi a intrat în liniște în clasă și a văzut-o pe Mihaela cum se repezise la un codru de pâine lăsat sub banca altui coleg, crezând că nu mai era nimeni în clasă. Nicoletei i-a fost rușine că a fost părtașă la un moment atât de intim și de disperat. A ieșit tot pe nesimțite din clasă, așa cum intrase.

Mihaela este și mai nenorocită ca mine... concluzionă ea aproape în lacrimi. Își simțea inima strânsă ca un gândăcel în pumnul unui copil rău. Nimeni n-ar trebui să fure de foame, nimeni!

A doua zi, Nicoleta a cumpărat un pachet de biscuiți și, când toți erau plecați în pauza de masă, a așezat binișor biscuiții în ghiozdanul colorat, mângălit cu cariocă, al Mihaelei. În ziua aceea, Nicoleta n-a mai mâncat, dar a văzut-o pe colega ei cum rodea din pachetul de biscuiți și s-a simțit ca și cum cerul o luase în palmă și-o sărutase pe frunte. Poate că așa și era. A încercat să fie prietenă cu ea, dar nu a reușit. Fetița nu era interesată de prietenii. Mihaela avea note proaste la școală și, probabil, o viață foarte grea acasă. Nu voia decât să joace handbal. Era cea mai bună din clasă, din sat și poate și din țară pentru categoria ei de vârstă. Handbalul era singurul lucru pe care-l avea Mihaela și era prudent să nu-i fi stat în calea mingii, de nu, ar fi fost vai și amar de tine. Să te poziționezi în calea singurului lucru care contează în viața cuiva, care nu are nimic, nu a fost niciodată o alegere înțeleaptă. Nicoleta nu rumega toate aceste gânduri, dar le intuia. Nu îi lăsa mâncare în bancă în zilele în care aceasta o împingea la ora de sport ca să ajungă ea prima la minge, dar în toate celelalte, da. Îi aducea și struguri sau mere din grădină atunci când nu avea biscuiți. Mihaela mânca tot, ca o termită, lăsând în bancă o grămăjoară discretă din semințe de struguri sau firimituri aranjate asemenea unui mușuroi. Nicoleta a renunțat să-și mai dorească prietenia cuiva, consolându-se cu biscuiții rămași.

Într-o frumoasă sâmbătă, la început de aprilie, Nicoleta a rămas acasă cu cei doi frați mai mici. Restul familiei plecase la înmormântare – mare prilej de fericire – unde mâncarea era gratis și băutura așijderea. Să tot mori în satul Văleni de lângă munte! Se adunaseră câteva zeci de capete la pomană, căci răposatul, Ionel,

țitorul cârciumii locale, fusese un bărbat cunoscut și apreciat de toți amicii lui de băătură, printre care și Grigore Dragomirescu al nostru. Doamne ferește să dea el de gol vreun companion când venea nevastă-sa să-l care acasă din bar pe nefericit și-l întreba pe Ionel câți bani a cheltuit pe băătură.

– I-au făcut cinste băiețașii... răspundea el mios, dar prompt, tuturor muierilor.

Ionel nu mai spunea nimic, stătea lungit molcom, puțin mort, dar foarte țepăn, în cutia din lemn de fag, cu o mină de tardivă demnitate printre jerbele de garoafe și margarete împletite cu panglici. Murise la 52 de ani. Ar mai fi trăit el mult și bine, dar băutura îi scofâlcise ficatul contorsionat de deprinderile greu de acceptat, iar șoricul și jumările înghițite pe parcursul vieții i se așezaseră de-a lungul și de-a latul arterelor înfundate ca țevile înainte de venirea instalatorului. Nevastă-sa, care nu auzise în viața ei de colesterol, îi gătise mereu chiftele de porc prăjite-n untură, cârnați picanți cu bucățele de șuncă, sarmale rotofeie care se lăfăiau în ulei și alte asemenea sinucideri.

L-au jelit băiețașii lui, nevoie mare; de supărați ce-au fost, au început să se bată între ei chiar în localul pierzaniei lui. S-au bătut cu tot ce aveau la îndemână și cu tot ce mai reușeau să zărească – căci cu greu mai vedeau după o damigeană făcută poștă – și anume, cu tacul de la masa de biliard, cu sticlele goale de rom, până și cu scaunele pe care stăteau melancolici ceva mai devreme. Al cu tacul era un împătimit al filmelor de bătaie cu Van Damme; îi cotonogea mai cu talent pe tovarășii de băătură, iar restul erau niște amatori dezorientați.